Bediüzzaman Mevlidi’ne “yasaklama” ifsadı…

Gazetemiz tarafından düzenlenen Ankara Kocatepe Camii’nde vefatının 57. yılında okutulacak Bediüzzaman Mevlidi’ne “OHAL gerekçesi”yle “izin” verilmemesi Türkiye’deki keyfiliği ve hukuksuzluğu bir defa daha ortaya çıkarıyor.

İlki 1990’da yapıp 2001’e kadar 28 Şubat “postmodern darbe” sürecinin en baskıcı yıllarında bile fasıla verilmeden on kez okutulan, peşinden on üç yıllık uzun bir aradan sonra sonuncusu nihayet 2014’te tekrarlanan ve son iki yılda (2015 ile 2016’da) “terör” ve “OHAL” gerekçesiyle yine okutulamayan mevlidin bu sene de yine “OHAL” öne sürülerek yasaklanıp engellenmesinin birçok yönüyle esassız ve mesnetsiz olduğu görülüyor.

Vakıa şu ki, Gazetemiz Ankara Temsilciliği’nin tam bir ay önce 8 Ağustos 2017 itibariyle Ankara Valiliği’ne müracaat dilekçesiyle başlayan ve 16 Ağustos 2017’de Emniyet Müdürlüğü’ne gönderilen vetirede öncelikle Emniyet birimlerince her defasında “bir problem olmadığı” ve “prosedürün işlediği” belirtildikten, keza Çankaya Müftülüğü ile Çankaya Kaymakamlığı’nın “olur”u yazısının alınmasıyla bütün hazırlıklar tamamlandıktan sonra Ankara Valiliği’nin 5 Ekim tarihli “mevlide izin verilmediği”ne dair tebligatı garabeti ele veriyor.

Bir aylık süreçte son güne kadar “bir sıkıntının olmadığı” bildirilirken, mevlide üç gün kala “izin verilmemesi”nin arka planında sözkonusu “gerekçeler”in ötesinde bir takım “saptırmalar”la “başka etkenler”in devreye girdiği Valiliğin “tebliğ-tebellüğ belgesi”nde de açıkça sırıtıyor. Ve beraberinde birçok istifhamı getiriyor…

KURU EVHAM DEĞİLSE, NE?

Aslında Valilik Makamı’nın 4.10.2017 tarihli “Ülkemizde son zamanlarda meydana gelen gelişmeler başta olmak üzere, bir takım toplumsal duyarlıklar nedeniyle toplantıya katılacak olan grup ve şahıslara bazı kesimler tarafından tepki gösterilebileceği ve provokasyonlara neden olabileceği belirtilmektedir” “OHAL gerekçeli” “yasaklama yazısı” işin içyüzünü açığa çıkarıyor.

Sormak lâzım; en başta mevlidi “yasaklama” sebebi olarak ileri sürülen “ülkemizde son zamanlarda meydana gelen gelişmeler” yeni mi oldu ki, daha iki gün öncesine kadar “bir mani yok, hazırlıklara devam edin” denilen mevlide ani bir kararla engel çıkartılıyor?

Yine sormak lâzım; bu “son zamanlardaki gelişmeler” hangi “gelişmeler”? Daha öncesi 2014’teki menhus Gar Katliâmı ve 2015’teki –zaten müracaat edilmeyen- menfur 15 Temmuz “darbe girişimi” kalkışması benzeri meydana gelen bir terör olayı olmadığına göre, Müslüman bir ülkede camide mevlid ve hatim duâsının okunmasına “yasaklama gerekçesi” gösterilecek hangi hadise cereyan etti, hangi “gelişmeler” oldu?

Sonra “bir takım toplumsal duyarlıklar nedeniyle toplantıya katılacak olan grup ve şahıslara bazı kesimler tarafından tepki gösterilebileceği ve provokasyonlara neden olabileceği belirtilmektedir” ifadesinin maksadı nedir?

Şimdiye kadar on bir defa Bediüzzaman Mevlidi hem de ülkenin en zor zamanlarında düzenlendi. On binlerin katıldığı bu mevlidler büyük bir vakar, güven ve ciddiyetle, kardeşlik, birlik ve beraberlik havasında yapıldı. “Tepkiler” bir yana hepsinde de büyük takdir topladı. Emniyet ve resmî makamlarca şifahi olarak “teşekkür” edildi. Hiçbirisinde “toplantıya katılan grup ve şahıslar”a yönelik en ufak bir “tepki” gösterilmedi, hiçbir olay çıkmadı.

Bu durumda merak konusu; “yasaklama gerekçesi”nde iddia edilen “bir takım toplumsal duyarlıklar” nelerdir ki “bu nedenle toplantıya katılacak olan grup ve şahıslara tepki gösterilebilsin”?

Bediüzzaman gibi yedi bin sayfalık Kur’ân tefsiri telif etmiş bir müceddidin mevlidine katılan on binlerce cemaate kim, hangi sâikle tepki gösterir? Valiliğin sözünü ettiği “bazı kesimler” kimler ki iman ve Kur’ân hizmetindeki böylesine güzide bir cemaate “yasaklama yazısı”ndaki tabirle “tepki gösterebilsin”?!

Dahası, şimdiye kadar yapılan on bir mevlidde olmayan “tepkiler” ve “provokasyonlar” neden her fırsatta yetkililerce “asâyişin berkemâl olduğu”, “kamu düzeninin işlediği”nin söylendiği böyle bir dönemde olsun? Bütün bunlar kuru bir evham değilse ne?

“NE HÜRRİYET-İ İLMİYE, NE HÜRRİYET-İ VİCDAN, NE HÜRRİYET-İ DİNİYE…”

Belli ki, Bediüzzaman’ın müdafaalarında vurguladığı “Hey bedbahtlar! Risale-i Nur’un gerçi siyasetle alâkası yoktur. Fakat küfr-ü mutlakı kırdığı için, küfr-ü mutlakın altı olan anarşiliği ve üstü olan istibdad-ı mutlakı esasıyla bozar, reddeder. Emniyeti, âsâyişi, hürriyeti, adâleti temin eder” tesbitiyle, “ecnebî parmağıyla bu vatandaki milletin en büyük kuvveti olan âlem-i İslâmın teveccühünü ve muhabbetini ve uhuvvetini temin eden Risale-i Nur’a perde altında hücum eden” gizli ifsad şebekelerinin komplosuna geliniyor.

Belli ki, yine Beidüzzaman’ın, “Hükûmeti iğfal edilip, emniyet ve adliye şaşırtılıyor”, “Zındıklar, bazı erkân-ı hükümeti iğfal ederek, adliyeyi şaşırtıp, bizi her halde ezmek istiyorlar” diye yakındığı ifsadın versiyonları “yenileniyor.”

Doğrusu, önceki mevlid yasaklamalarında en azından şifâhi de olsa, “aldığımız duyumlara göre provokasyon ihtimali var” genellemesiyle geçiştirilirken, son “yasaklama”da buna “bazı kesimler tarafından tepki gösterilebileceği” ucubesinin eklenmesi, bazı müfsid mihrakların Kur’ân tefsiri Risale-i Nur’un medyadaki dili Yeni Asya’ya ve câmiasına yapıştırmak istedikleri yafta ve iftiralara bilerek bilmeyerek âlet olunduğu ifsadının intibaını veriyor.

Ve bu ifsadla, Bediüzzaman’ın “Bize karşı gelen böyle bir istibdad-ı mutlak altında hiçbir hürriyet, ne hürriyet-i ilmiye, ne hürriyet-i vicdan, ne hürriyet-i diniye- olmaması” vakıası ne yazık ki bir kez daha “güncelleniyor.”

Yazıklar olsun…